

disse Bestemmelser, siger her i 1887 — eller mulig var det i 1886: det, man gør her, er stridende imod enhver rimelig Fortolkning af Grundloven, og det bliver værre Nar for Nar, siger han, og det er i det hele en meget sørgelig Tilstand, vi ere komne ind i. Hvorfor saa den ærede Regering vil opretholde disse Provisorier, som dog virkelig ikke ere nødvendige, kan jeg ikke forstaa, og hvorfor Landstinget vil hjælpe Ministeriet dermed, kan jeg endnu mindre forstaa. Det høje Ting vilde føle sig i høj Grad lettet, det er jeg fuldt overbevist om, naar det vilde følge Oppositionens eller maaste kun mit Eksempel og sige: vi gøre vor Pligt overfor disse Love, vi behandle dem ikke ekstraordinært, men saa hurtig, som vi bør behandle enhver Lov. Vi behandle dem rent saglig uden at tage Hensyn til deres Forhold til Provisorierne, og vi lade dem gaa til det andet Ting og lade saa det andet Ting tage Ansvar for, hvad der yderligere vil ske. Derved vilde det høje Ting faa sin Samvittighed lettet og kunne søve meget bedre ovenpaa disse provisoriske Loves Behandling. Situationen har nu i adskillige Nar været den, at vi have en Regering, der støtter sig paa Landstinget, og som med Hensyn til provisoriske Love behandler Folketinget paa den Maade, vi alle kende, og som vi her have et godt Eksempel paa. Den sætter Folketinget, om jeg saa maa sige, ud af Spillet, saa at det kan intet gennemføre og navnlig ikke forhindre, at en saadan Institution som Gendarmeriet, der koster 1 Mill. eller 800,000 Kr. aarlig, gaar over fra at være provisorisk til at blive permanent. Det er ikke kommet til at staa saa klart for de to ærede Talere, der først tog Ordet her i Dag, som for os andre, der ikke have den Være at være Politimestre eller Amtmænd, at det for et Folk, der har troet at skulle have Del i Lovgivningsmagten, er ydmygende, at det skal leve fra det ene Nar til det andet, undergivet det Gendarmerikorps, som dets Repræsentanter ikke have haft Lejlighed til at votere. — At det ærede 3dje Medlem for 3dje Kreds (Kump) henviser til Gendarmene i Slesvig, som vore nordflesvigiske Brødre maaste ikke ere saa glade over, disse provisoriske Gendarmere, hjælper ikke. Jeg er vis paa, at havde vi her en provisorisk Amtmand eller Politimester fra Slesvig, vilde han ogsaa fortælle os, at det er højt urimeligt, at man i Nordflesvig er misfornøjet med Gendarmene. Det undrer mig, at de to ærede Talere ikke have den samme Følelse som vi andre, som vi, der er opdragne i den Tro, at intet kan blive Lov i Danmark, uden at Repræsentationen har givet sit Samtykke dertil, og at

vi navnlig ikke uden dette kunde faa en militært ordnet Institution, som skulde holde Styr paa det danske Folk. At de ikke have den Følelse, skal jeg ikke gaa i Rette med dem for, men de burde have saa megen Følelse for os, der ere opdragne i Respekt for, at vi have Frihed her i Landet, og ere ilde berørte ved at skulle leve i 6 eller 10 Nar under en Lov om et Gendarmerikorps, som den danske Rigsdag ikke har givet sit Minde til. Der ster saa mange mærkelige Ombæltninger her i Verden; vi have have set i disse Nar, at for en Mand, der i Tyskland i saa mange Nar har øvet en Magt, som næppe nogen anden Statsmand, har det hele nu vendt sig faaledes, at man mener, at der er Mulighed for, at han kommer paa Anklagebænken, og den Mand er dog næsten lige saa stor som vor Konsejlspræsident. Der kan jo dog ske den Slags Omvæltninger ogsaa her i Landet. Naar nu Regeringen og Landstinget blive enige om ved Hjælp af denne Behandling af provisoriske Love at sætte Folketinget ud af Spillet, kan man tænke sig, at der her som i Tyskland kunde ske en saadan Omvæksling, at Turen en Gang kunde komme til Landstinget, og naar saa Landstinget har været med til at fastslaa en konstitutionel Praksis, hvorefter en provisorisk Lov, naar Regeringen og Landstinget ere enige derom, kan opretholdes Nar for Nar til Trods for Folketingets Protest, tillader jeg mig at tro, at Landstinget vil være endnu være stillet, end Folketinget er nu, thi Landstinget har ikke det Rygstød i den store Befolkning, som Folketinget har. Medens jeg tror, at Folketinget kan overleve det, frygter jeg for, at Landstinget ikke kan det. Som Medlem af dette Ting og som Tilhænger af Lokammerstyret, som en konservativ Mand, siger jeg, at jeg med største Beklagelse vilde se, at der her skulde blive slaaet en konstitutionel Praksis fast, som under visse Omstændigheder kunde benyttes til at sætte Landstinget ud af Spillet og gøre det over for provisoriske Love lige saa magtesløst, som Folketinget er nu. Der hører en vis, om man vil, Ydmygelse til at erkende den Slags Ting; men ærede Medlemmer af Klerikallet ville dog vistnok erkende, at Oppositionen her i Landet har maattet ydmyge sig. Det er saa ofte blevet sagt, og det er fremhævet her af et Par Medlemmer — det ene af disse Medlemmer sidder ikke længere her i Tinget — Oberst Blom, og af den 1ste Landstingsmand for 8de Kreds (Breinholt). De udtalte, hvis jeg ikke fejler, her en Gang den Sætning: Skulle vi komme til Fred og Forsoning, maa vi ydmyge os alle sammen. Men jeg siger, at det at bøj